

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17473/2023
22.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник у поступку по ревизији Александар Булатовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Полицијска управа Крагујевац коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 698/23 од 28.03.2023. године, у седници одржаној 22.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 698/23 од 28.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 698/23 од 28.03.2023. године одбијене су као неоснована жалбе парничних странака и потврђена пресуда Вишег суда у Крагујевцу П 135/20 од 26.12.2022. године којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде измакле користи за период од 21.02.2014. до 01.02.2019. године исплати износ од 23.577.228,29 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2019. године, као дана подношења тужбе па до коначне исплате и обавезан тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка плати износ од 37.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним чланом 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности. Указивањем у ревизији на погрешну примену одредбе члана 375. ЗПП заправо се указује на неправилно утврђено чињенично стање из ког разлога се, сходно члану 407. ЗПП ревизија у конкретном случају не може изјавити.

Према чињеничном стању утврђеном у току поступка, тужиоца је 21.02.2014. године, у 14,45 часова у месту Крћевац, Општина Топола зауставила полиција и приликом извршене контроле утврдила да је поступио супротно одредби члана 183. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима јер је затечен да управља теретним возилом истовремено користећи две возачке дозволе издате од стране две државе и то возачку дозволу издату од стране Републике Србије и возачку дозволу издату од стране Републике Словеније. Том приликом је од тужиоца, на основу одредбе члана 285. Закона о безбедности саобраћаја на путевима („Службени гласник РС“ бр. 41/09 ... 32/13), важећег у време извршеног прекршаја, одузета возачка дозвола издата од стране Републике Словеније бр. Тужилац је одбио да потпише записник о одузимању возачке дозволе јер је сматрао да је у питању професионална дозвола и да му се она не може одузети. Прекршајни поступак против тужиоца покренут је 21.02.2014. године за извршено дело прекршаја из члана 183. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, а обустављен је решењем од 23.02.2016. године због апсолутне застарелости прекршајног гоњења.

Тужилац је у периоду од 22.02.2011. године до 17.08.2012. године био запослен на пословима возача са пуним радним временом (39 сати седмично) у предузећу „Autotransporti Nuto Franco“. Поново је почео да ради децембра 2019. године у предузећу „Transfer Soc. Коор. Poviglio, Reggio Emilia“ где је радио до марта 2020. године с тим што, према допису овог италијанског предузећа није могао да буде примљен у радни однос као возач због некомплетне документације јер недостаје квалификациона картица возача. Тужилац је 14.11.2019. године у Србији добио међународни документ, квалификациону картицу возача са којом је могао да у наредних пет година вози камион у Италији и земљама Европске уније.

Висина измакле користи утврђена је оценом налаза и мишљења вештака економско финансијске струке израђеном на основу расположиве документације у списима предмета у којима не постоји податак о зарадама које би тужилац остварио да је радио у периоду од фебруара 2014. године до фебруара 2019. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је одузимање возачке исправе тужиоцу последица погрешног закључка полицијског службеника да је реч о иностраној возачкој дозволи коју је тужилац истовремено користио са возачком дозволом издатом у Републици Србији, због чега тужилац није могао да настави да професионално вози камион у Италији на начин на који је то чинио до фебруара 2014. године. Због тога су, по оцени првостепеног суда, испуњени услови из члана 35. став 2. Устава Републике Србије, члан 5. став 1. Закона о државној управи и члана 172. став 1. Закона о облигационим односима за одговорност тужене за насталу штету. Међутим како тужилац, применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, није доказао висину измакле користи то је првостепени суд одбио тужбени захтев јер није могао утврдити висину претрпљене штете.

Овакво правно схватање прихвата и другостепени суд уз додатну аргументацију да одговорност правног лица постоји ако између незаконитог и неправилног рада органа у вршењу или у вези са вршењем његових функција и настале штете постоји

узрочно последична веза, те да у ситуацији када тужилац није доказао висину штете (измакле користи) нема места обавезивању тужене на накнаду претрпљене штете.

По оцени Врховног суда правилна је одлука нижестепених судова да тужена није у обавези да тужиоцу накнади евентуално претрпљену штету.

Наиме, одредбом члана 172. Закона о облигационим односима прописана је одговорност правног лица за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу, или у вези са вршењем својих функција. Како је у конкретној ситуацији од тужиоца одузета професионална картица возача издата у Републици Словенији у складу са одредбом члана 285. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, која прописује да уколико се у контроли саобраћаја затекне возач који осим српске поседује и инострану возачку дозволу полицијски службеник ће на лицу места одузети инострану возачку дозволу, а уколико се у контроли саобраћаја затекне возач који поседује две или више иностраних возачких дозвола, полицијски службеник ће одузети возачку дозволу која је касније издата, а одузету возачку дозволу доставити министарству надлежном за спољне послове ради враћања органу који је одузету возачку дозволу издао. Стога у поступању органа тужене приликом одузимања возачке исправе није било незаконитости, због чега нису испуњени услови из члана 172. ЗОО за одговорност тужене па су правилно нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиоца за накнаду штете у виду измакле користи, посебно у ситуацији када висину измакле користи тужилац није доказао.

Правилна је и одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом члана 153, 154, 162. и 163. ЗПП.

Из свега изнетог на основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**